

ning af de mennesker, der arbejder med penge. At arbejde med syge, børn, handicappede og gamle aflønnes generelt set dårligere, end hvis man arbejder med raske, unge eller midaldrende.

Endelig kan man sige, at kvinder generelt aflønnes dårligere end mænd, og er man så uheldig både at beskæftige sig med syge mennesker og at være kvinde, siger det sig selv, at man ender i den gruppe mennesker, som får en dårlig løn. Det gælder for sygeplejersker, sundhedsplejersker og hjemmesygeplejersker, at de generelt aflønnes ringere end andre grupper, f.eks. skolelærere og politibetjente, der er sammenlignelige med hensyn til uddannelse og ansvar. På tilsvarende måde kan man sige, at andre inden for pleje-, omsorgs- og også dele af sundhedsområdet, f.eks. hospitalslaboranterne, også aflønnes dårligere end tilsvarende grupper på andre områder.

Når regeringen nu foreslår et indgreb, kæder den det sammen med, at der skal nedsættes et udvalg, der skal kigge på det. Selvfølgelig er det da godt, at den erkender, at man skal se på lønforhold og lønudvikling i relation til andre personalegrupper, og det er også godt at kigge på hospitalslaborantområdet, men hvorfor i alverdens riger og lande har den ikke erkendt det for lang tid siden, og hvorfor har man ikke også fra arbejdsgiverpartens side for lang tid siden sagt, at det her skulle man have kigget på? Vi mener selvfølgelig, at man fra KL's og Amtsrådsforeningens side burde have set på disse ting.

Uanset at dette ligger i regeringens forslag, kan vi under ingen omstændighed støtte det, men vi har en række spørgsmål, som vi vil stille i forbindelse med behandlingen i udvalget for at få præciseret, hvad det rent faktisk er, der ligger i lovindgrebet, også fordi der efter vores opfattelse er en række uklarheder.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Der skal ikke herske tvivl om, at Fremskridtspartiet har det synspunkt, som andre også har givet udtryk for, nemlig at det er nummer ét, at arbejdsmarkedets parter selv finder løsninger-ne.

Der skal heller ikke herske tvivl om, at hvis situationen er låst fast, som den er på nuværende tidspunkt på det område, vi her taler om, har Folketinget netop en forpligtelse til at tænke på patienterne, og hvad der kan ske i kølvandet af den uholdbare situation, vi er i. Det er en vigtig faggruppe, vi her taler om, ligesom f.eks. læger,

social- og sundhedsassistenter og sygehjælpere er det, og det ved vi alle her i Tinget.

Den kaotiske situation, som vi har på ventelisteområdet her i landet, og som vi har haft i alt for mange år, er utrolig beklagelig. De sygehuse, som endelig var ved at få nedsat ventetiden til 3 måneder, er nu kommet bagefter igen.

Der har været meldinger fremme om, at ventelisterne er eksploderet yderligere efter denne konflikt, og at der nu naturligvis statistisk set er sket flere dødsfald, end det ellers ville have været tilfældet.

Man har sagt, at det ikke kan henvises til den nuværende konflikt; men selv om der tidligere på f.eks. hjerteområdet er sket dødsfald, er det klart, at når man forlænger ventelisterne, er der selvfølgelig statistisk set store muligheder for, at der er flere, der går til, og det er uacceptabelt.

En sådan konflikt, som vi har set her på det sidste, er ikke medvirkende til, at folk får et mere positivt syn på det personale, der nu er gået i konflikt, og det er utrolig kedeligt.

Vi er af den opfattelse, at netop på sundhedsområdet skal man ikke skære ned. Der skal vi absolut sørge for, at der er tålelige forhold for alle parter – først og fremmest for patienterne, men naturligvis også for personalet.

Jeg er overbevist om, at mange sygeplejersker også føler, at det, der sker, ikke er værdigt for patienterne. Jeg tror slet ikke, at der er mange sygeplejersker, der reelt er ved deres fulde fem, som ønsker denne konflikt. Alle ved, at den fagforening, som dækker området, har været alt for dårlig til at forhandle overenskomster i alt for mange år, og dermed er der sket en ringere lønudvikling, end sygeplejerskerne har ønsket. Det kan ikke være rigtigt, at samfundet og patienterne skal være gidsler, fordi man har haft disse alt for dårlige forhandlere.

Så sent som i sidste uge, i onsdags, havde Fremskridtspartiet indkaldt sundhedsministeren til samråd i Folketingets Sundhedsudvalg, og det blev da oplyst, at der ikke var grund til indgreb. Jeg tvivler på, at ministeren ikke sidste onsdag var klar over, at dette indgreb skulle komme, men lad det så ligge.

På Jyllands-Posten har man det, der hedder fredspligt, så man ikke bliver udsat for, at avisen ikke udkommer. Jeg synes, at det måske var en idé, man kunne bruge hos sygeplejerskerne, men det måtte til gengæld også medføre, at de fik nogle fornuftige og ordentlige vilkår, først og fremmest lønmæssige vilkår, at arbejde på.